

Στή λυρική Σκηνή

Μανόν

Του Μασσενέ

Ύστερα από πενήντα ετών ζωή η «Μανόν» του Μασσενέ εξακολουθεί πάντοτε να θέλγη και να συγκινεί. Συγκινεί όπως δήποτε ο μύθος μια που η ηρωϊκή πεθαίνει από τα βάσανα και τις κακουχίες και την έκλυτη ζωή της στην αγκαλιά του άγριου μέρου της. Το ίδιο συμβαίνει άλλως τε στις περισσότερες όπερες, γι' αυτό και από τέλος μερικά μονηλάκια φτάνουν ντροπιάζα ως τα δακρυομένα ματάκια των κυριών για να συγκρατήσουν τα δάκρυα. Απομένει να μισούμε τώρα αν ο γυι και μουσικός ή όπερα του Γάλλου συνθέτου, η όποια συνετέλεσε εις την μεγάλην του φήμη και... ούσαν!

Πολλοί ειπών, ότι παρ' όλον τον φόρον και την ακαταστασίαν — για μουσική μιλούμε πάντα — μερικά πράγματα, μερικά μοτίβα, μερικές φράσεις διατηρούν ως σήμερα ακόμη τη φρεσινίδα τους και αναμένονται πάντοτε με λαχτάρα από το κοινόν. Τα άλλα όμως που απαιτούν τέσσερις ολοκληρές ώρες για να παιχθούν και να αναπτυχθούν είναι απαραίτητα για να ολοκληρωθή το μουσικόν άκροσμα.

Παύ άμφιβάλω, η μουσική της «Μανόν» ήμπορεί νομίζω, να δεχθή ακινδύνως μερικές περιεκτικές χωρίς να θεωρηθή δεβήλωσις και χωρίς να προκαλέση εξέγερσι των θευμαστών του Μασσενέ.

Σκηνοθέτης της «Μανόν» ήταν ο κ. Κ. Τριανταφύλλου. Ποιός άλλος ήμπορεί να ήταν; Σπούδασε στο Παρίσι, όπου τραγουδούσε τον ρόλο του Νιέ Γκριέ στην «Όπερα Κωμική», εκεί ένοιωσε τις πρώτες συγκινήσεις και άκουσε τα πρώτα χειροκροτήματα. Την άγαπήσε την όπερα αυτή και την έκανε σκοπό της ζωής του. Έτσι τώρα στη πλήρη καλλιτεχνική του ώριμότητα τον έκάλεσε η Λυρική Σκηνή να μάς την ξαναδώση. Γιατί δέν πρέπει να ξεχνάμε πως όλες οι προηγούμενες «Μανόν» οι πιο αξιόλογες ως ανέβασμα δειλόνται στον κ. Τριανταφύλλου. Και τη φορά λοιπόν αυτή, ο συμπόθεστατος καθηγητής του τραγουδιού έμόχθησε. Άλλ' έχω την γνώμην ότι οι καρποί των μόχθων του δέν ήσαν ανάλαγοι. Η προσπάθειά του δέν απέδωσε και δέν ολοκλήρωσε τις προθέσεις του. Από την παράστασι αυτή έλλειψε η εγγένεια, η συγκίνηση, η άτμόσφαιρα και το πνεύμα ακόμη της έποχής του Λαβουβέσκου 15ου. Έπεκράτησε ένας νεολαϊτισμός, μια άτυγκρατητος επίδειξις πορτουμίων και κομικών έπάνω σε μια σκηνή περιορισμένων δυνατάσεων, η όποια θα ήταν άεπαρκής μόνον για τον μικρό κόσμο ο όποιός έτραγουδούσε και έκινήθη.

Για όλα αυτά βέβαια πιθανόν να μην είναι μόνος υπεύθυνος ο κ. Τριανταφύλλου. Εκεί όμως που μόνον έπαινους πρέπει να του άπονειμηθούν είναι ο τρόπος που έκινήθησαν και έτραγουδούσαν οι πρωταγωνιστοί. Η Βλαχοπούλου και ο Κορώνης έπαιξαν και έτραγουδούσαν με κατανόησι και το κοινό τους το άπίδειξε άρκιτες φορές καλώντας τους στη σκηνή. Για τους άλλους που είχαν δευτερώτερους ρόλους, προτιμώ να μη άσχοληθώ. Και ως έκτέλεσι τραγουδιού και ως ως κίνησι δέν προσέθεσαν τίποτε το ιδιαίτερον. Μέγας συντελεστής των έπιτυχών στιγμίων και του συνόλου γενικά ο μάιστρος κ. Εύαγγελάτος, που έδωσε δυι περισσότερα μο μπόρεσε για να εξασφαλίση την ένότητα να πειθαρχήση τους τραγουδιστάς και την όρχήστρα κάτω από την μπαγκέτα του.

Όσον άφορξ το μπαλλέτο θα μπορούτε χωρίς ζημιά να ήταν ολιγώτερο εις άριθμόν χορευτών. Θα έχόρουσαν άνετώτεροι και δέν θα συνεκρούοντο σαν ποδοσφαιριστάς που προσπαθούν να πάρουν στα έστιά τους την μπάλλα.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ